

Mala entrada de Girona: l'estació del tren, en una aquarel·la de Joan Riu.

“Una reconditez tan hundida y tan apacible que evoca inmediatamente el concepto de lejanía, de triste y desagradable lejanía (...). La impresión instintiva de lejanía me llenaba de incertidumbre el corazón”.

En això coincideix amb Carlos Barral i amb la seva exclamació quan s'assabenta que haurà de complir els sis mesos d'oficial a la ciutat:

“¡Gerona! El rincón del país que podía parecerme menos sugestivo, menos atrayente”.

Al cap dels sis mesos, Barral no ha canviat el seu criteri sobre Girona:

“La ciudad, piensa uno leyendo a Pla, debe tener efectivamente su encanto, pero yo la recuerdo sin afecto y sin asomo de nostalgia”.

A Revilla, en canvi, li passa exactament el contrari. La mala entrada, com en el refrany, se li converteix, amb el temps, en pitjor sortida:

“Invisiblemente, uno se va atando a estas mil menudencias de la vida gerundense (...). Llega un instante en que los primeros denuestos dejan paso a la indiferente expectación. Más tarde, hace acto de presencia el apego cariñoso, el no poder marcharse, un profundo afecto que no se sabe dónde, cómo ni cuándo nació...”

És el mateix cas d'un altre passavolant, Manuel Guijarro, que escriu així l'any 1958:

“A la ciudad se llega por distintos caminos (...). Uno, que un día cualquiera tendrá que marcharse de la ciudad, no quisiera que ese día llegara nunca”.

José Antonio Pastor parla també, l'any 1956, de *“la cordialidad difícil pero segura y la amistad auténtica que puede arraigarle a uno a esta tierra”*. Hi ha també qui s'hi troba bé des del primer dia. És el cas de Pedro M. Rodrigo, l'any 1946: *“El que viene a Gerona, aunque el punto de su procedencia sea lo más remoto o lejano de nuestro país, nunca se siente forastero”*. Però aquesta és l'excepció que confirma la regla, la situació singular enmig de la tònica general.

Miterrand, a casa d'Álvarez de Castro

L' accident de circulació que a mitjan juliol van sofrir al Baix Empordà el fill i les nétes de François Mitterrand va posar dramàticament de manifest el contrasentit del nom que encara porta —herència del franquisme— l'antiga Residència de la Seguretat Social de Girona. Feia mal d'orelles escoltar per la ràdio que el President de França, desplaçat expressament des del seu país per tal de veure els familiars ferits, havia vingut a parar a un Hospital anomenat *General Álvarez de Castro* en memòria d'un dels més furibunds antifrancesos que recorda la història de la península.

Tal com vaig dir fa temps en un altre paper, no cal pas haver-se cregut al peu de la lletra *La locura de Álvarez de Castro* de Prudenci Bertrana i Diego

*François Mitterrand,
president de França, en el
moment d'entrar a
l'Hospital Álvarez de
Castro.*

Ruiz per entendre que el nom del governador de Girona durant els setges napoleònics no és pas el més adequat per batejar un establiment sanitari. N'hi ha prou de recordar els fets provats en el terreny estricte de la història: pel febrer de 1809, el general va jurar que la ciutat seria defensada fins a la mort. Pel mes d'agost va convocar la guarnició i la va comminar a pronunciar amb ell el jurament de morir abans de rendir-se. Tot això després d'haver fet públic aquell fatídic ban pel qual anunciava l'execució immediata de qualsevol persona que proferís la veu de rendició. Resulta, doncs, escassament coherent que un lloc on cada dia s'intenta salvar de la mort centenars de pacients sigui posat sota l'advocació d'una persona tan poc partidària de la vida.

Si hem de relacionar la figura d'Álvarez amb la salut de la població, només cal recordar que durant el seu mandat l'escorbut letal va escampar implacablement el seu contagi per Girona. Carles Rahola parla d'Álvarez com d'un home "insensible al dolor col·lectiu". Ara, paradoxalment, el seu record presideix la gran ciutat dels malalts.

Quan vaig dir tot això, ja fa més de tres anys, els responsables de la sanitat gironina en van prendre bona nota. Em consta que la qüestió no és pas menystinguda ni oblidada, sinó sotmesa a estudi i considerada amb atenció. Només falta, potser, trobar el moment oportú, la denominació adient, la fórmula adequada que permeti retirar de la capçalera de l'hospital aquest nom tan poc hospitalari.

Per a la llegenda àuria de la Costa Brava

Només vint dies separen els naixements de Marc Chagall i de Marcel Duchamp i ara, amb aquests vint dies de diferència, n'hem commemorat el centenari. Un i altre, des dels dos extrems del litoral, van conèixer i van fer conèixer una Costa Brava irrepètible, presidida per les arts, les lletres i la bohèmia.